

CAZETE

Sahibi: A∞ adına A. Lütfi Varoğlu
Genel Yür. Yönetmeni: Özlem Oktar Varoğlu
Zorunlu Y. M.: Didem Dinçerden
Tasarruf: 0-Tasarım www.gt.com.tr

09

2DDI

www.acd.org.tr

Merhaba

Sorunlarla dolu bir yılın sonuna yaklaşıyoruz. Önce ekonomik kriz ardından terör ve sonunda savaş,... Sürekli böyle bir gündemin içinde kalan ve bizim dışımızda gelişen olaylara ancak sanatsal ve kültürel eylemlerle ara verip nefes aldığımızı, yaşamı yaşanır kılan tüm bu eylemlerin bizleri geliştirdiğini unutmamalıyız.

Ankara Caz Derneği kuruluşunun altıncı yılını ODTÜ 5 Caz Günleri ile kutluyor. Tüm zorluklara ve ekonomik kısıtlamalara, sponsorluk imkanlarının daralmasına rağmen 80'den fazla konserle gerek Ankara'nın kültürel hayatını renklendirme gerekse caz müziginin geniş kitlelere ulaştırma misyonumuzu unutmadan geçen 6 yıl... "Ankara'nın 90k daha fazlasını ve iyisini hak ettiğini" düşünerek başlayan serüven bugün daha başka hedeflere yol alıyor. Kurumsal desteğin sağlanması durumunda Ankara Caz Festivali artık arz ve talebiyle Ankara için vazgeçilmez bir hedef oldu.

Bizleri mutlu kılan ve daha fazlasını yapmak için motive eden Ankara'da ciddi anlamda oluşan caz kurumları... 11'inci Gordion Academy. Bu sene başında girilen Caz Okulu fikrinin ilk sonuçlarını Caz Günleri kapsamında Ankara ile paylaşma şansı bulacak olan Gordion Academy, en fazla ihtiyaç olan müzisyen çeşitliliğini ve doğal olarak zenginleşen bir kadroyu bize getirme gayretinde...

Diğer bir girişim ise Hava Kuvvetleri Komutanlığı Big Band. Derneğimizin Onur Üyesi de olan Hava Kuvvetleri Eski Komutani (E) Org. Sn. Ergin Celasin tarafından oluşturulan ve tüm dünyada 90k sinirli sayıda bulunan Big Band'lere bir örnek olan topluluk Ankaralı müzikseverlere ilk konserlerini Caz Günleri içinde verecek. Bu da bize büyük keyif ve onur veriyor.

ODTÜ 5. Caz Günleri'ni destekleyen ODTÜ, Hava Kuvvetleri Komutanlığı, Kültür Bakanlığı, Havelsan, Eti, Kavaklıdere Şarapları, Delta Ltd., Alke İnşaat, Ülker, Tetico, G Tasarım, Doluca Şarapları, Carlsberg, Cyramaxx, YESA, STRATEJİ|MORI Araştırma, Shell Gas and Power, Noksel, Okyanus Dans, REM İnşaat, ayrıca basın sponsorlarımız Radyo ODTÜ, Cumhuriyet, ve Radikal'e teşekkür ediyoruz....

Modern Caza Giriş

Cazın büyük bir değişim geçirerek popülaritesini yitirdiği dönemlere geldik; Modern Caz. Doğusundaki insanlar eğlendirme misyonuna ters düşse de, müzisyenin isyanını gerçek anlamda dile getiriyordu.

1940'li yıllarda, özellikle zencilerin üzerindeki baskıların artmasıyla başladı bu değişim. Sidney Bechet Avrupa'ya gittiğinde ilk iş bir ayna almış ve renginin değişip değişmediğini kontrol etmişti. "inanılacak gibi değil, hem zenci olacaksın, hem de herkes tarafından insan muamelesi göreceksin!" sözleriyle Amerika'da yaşadığı baskıyı dile getirdi.

Louis Armstrong'un açtığı yolda solocuların kalitesi yükseldi. Daha 90k müzik yapmak, daha uzun sololar atmak istiyorlardı. Swing dönemi caz orkestralarında istedikleri solo imkanlarını bulamıyor, üstelik yaptıkları en ufak bir değişiklikte eleştirilmenin hedefi oluyorlardı. Thelénious Monk çalıştığı orkestrada "zombi müziği" yapmakla suçlanmış, Dizzy Gillespie ise Cab Calloway tarafından "Benim orkestramda bu Çin müziğini 9almaktan vazgeç!" sözleriyle azarlanmıştı.

Cazın merkezi New York'a kaymıştı. Radyo sektörü gelişmiş, gece kulübü sayısında ciddi artış olmuştuk. 2. Dünya savaşının da etkisiyle, iş bulmakta iyice zorlanan müzisyenlerin adeta hedefi olmuştu bu barlar. Özellikle Harlem, 52. Cadde.

Swing konserleri gece yarısı bitiyor ve konserden çıkan müzisyenler bu barlarda, özellikle de Bebop'ün doğuş yeri kabul edilen, Minton's Playhouse ve Monroe's Uptownhouse'da 'Jam Session' yapıyorlardı. Hem solo atma arzularını yerine getirmek isteyen tecrübeli müzisyenler, hem de kendilerini göstermek isteyen gençler katılırdı bunlara.

Örneğin Monk, müzik piyasasına daha yakın olmak için geldiği New York'da sırf bunlara daha rahat katılabilmek için bu barlardan birinde buluşukçuluk yapmıştı (daha sonra host müzisyen oldu elbette).

Cajman parçalarda hünelerini sergilemenin yanı sıra nefretlerini de kusuyordu müzisyenler. Toplumdan dışlanmanın, ezilmenin nefretini. Eğlendirici parçalar çalmak istemiyorlardı, olabildiğince irite edici melodiler seçiyorlardı. Beyazlar da zenci müziği dinlenmemesi için kampanyalar düzenliyorlardı (tabii ki Swing'i beyaz müziği kabul ediyorlardı).

Zenciler artık beyazları araklayamayacakları müzikler yapmak istiyorlardı. Monk bunu "Öyle bir müzik yapacağız ki araklayamayacaklar, çünkü

"Öyle bir müzik yapacağız ki araklayamayacaklar, 9tün çalmayı beceremeyecekler"

çalmayı

beceremeyecekler"

sözleri ile ortaya koyuyordu. Melodiyi takip edemiyor, edebilseler bile o sürate yetişemiyorlardı. Zenciler isteklerinde başarılı olmuştuk.

Collier's'da yayımlanan bir makalede "Mirıldanamazsınız, dans edemezsiniz, hatta belki tahammül bile edemezsiniz. Bebop budur." deniyordu. Benny Goodman bu müzisyenleri 'sahte' olarak nitelemişti. Down Beat dergisinde Bebop için düzenlenen cenaze töreninin fotoğrafları, Time'da ise "Müstehcenlik kokan abartılı sözlerle, fazla isitilmiş 'Hot' caz; uyuşturucu ve boş konuşmayı çağırıyor." Yorumu yayımlanmıştı. Louis Armstrong bile "Hepsi o acaip, hiçbirşeyi ifade etmeyen akorlar... ne dans edecek bir ritim ne de hatırlayacak bir melodi alabiliyorsunuz" demişti.

çalıştıkları yerlere de yaptıkları müziği anlamayan dinleyiciler geliyordu. Onlar da buna tepki olarak, seyirciye arkalarını dönerek çalmaya başladılar. Bu, seyirciyle irtibatlarını iyice koparmış ama kendi aralarındaki diyalogun daha da gelişmesini sağlamıştı. Farklı olmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bir süre tuhaf bir saç şekli ile çıkıyorlardı sahneye, bu taklit edilince sakalları, o da olmadı dinlerini değiştiriyorlardı.

Dinleyiciler anlamasa da, eleştirilenler yerden yere vursa da, onlar müziği 90k iyi biliyordu. Cazın diğer müziklerle etkileşimi de onlar sayesinde ivme kazanmıştı. Bebop'm Latin müziklerle etkileşimi Cu-bop adını alacak boyuta varsa da dönem müzisyenleri Klasik Müzikten, özellikle de Bartok, Stravinsky gibi modern bestecilerden etkilenmişlerdi. Bir dedikoduya göre Charlie Parker kariyerinin zirvesindeyken klasik müzik bestecisi Edgard Varese'den beste dersleri alır, derslerin karşılığını ise hocasına yemek yaparak öder.

Sert üslubunu zamanla kaybeder bu müzik, her tepki gibi. Bu yumuşama, getirilen çalış tekniği ve turn diğer yeniliklerin anlaşılmasını sağlar ve günümüz müziğinin (tabii pop değil) temellerinde 90k önemli yer oluşturur.

Modern caz geçiş büyük önem taşıdığı için ayrı bir bölüm aldı Cazete'de. Modern Cazın ilk türü olan Be-Bop ve bu türün önemli müzisyenlerinin hayatlarıyla sürecek hikayemiz.

Orhan Tuna

Kaynak5a: The History of Jazz- Tom Gioia

Durul Gence ders notları

"Caz sadece siz neydeniz odur."
Louis ARMSTRONG

Hava Kuwetleri Dans ve Caz Orkestrasi

Havacılık, özgürlük ve yaratıcılıkla özdeşleşen bir yaşam biçimidir. Toprağın, denizin, bulutların, yağmurun, sisin, güneşin, gecenin, yıldızların; kısaca doğanın tüm özgür sesleri, oynaşlarıyla uçuşun değişik safhalanında, değişik şekillerde karşılamak; anında kararlar vererek onun özgürlüğüyle uyum sağlamak, havacılığın tabiatında olan bir şey.

Yere indikten sonra da alışılan ortamın yaratıcılığını aratmayacak, onu başka bir özgürlük boyutuna taşıyacak bir faaliyet, şüphesiz personel morali üzerinde olumlu bir etki bırakacaktır.

İşte, herhalde bu düşünceyle olsa gerek, kendisi de cokyetenekli bir pilot olan dönemin Hava Kuwetleri Komutani Org. İrfan TANSEL bir ilki başlatmış ve Hava Kuwetleri Bandosunun icinden HAVA KUWETLERİ DANS ve CAZ ORKESTRASI'm 1961 yılında kurdurmuştur.

Bakın, Ankara Caz Derneği bülteni 1- 00 da, Sn. Gencer ATLAGAN bu hususta ne yazıyor: "Gerçek anlamda ilk büyük orkestra 1960 dan sonra Ankara'nın ünlü orkestra şefi, trompetçi Orhan SEZENER'in yönetiminde, kendi orkestrasının elemanlarından bazılarının da katılımlarıyla Hava Kuwetleri Caz Orkestrasi adıyla kuruldu" (Ancak, bu arada 1950-51'de İstanbul'da Sn. Cüneyt SERMET ve Sn. Arif MARDİN'in girişimleriyle kurulan, 15-16 kişilik bir orkestra da konserler verdiği hatırlatmayı unutmayalım.)'

Gerçekten, o senelerde caza yakın ilgi duyan genç havacı personel orkestrayla hem gurur duyuyor, hem de repertuarlarının seçkin kapsamının kaynagını merak ediyorlardı.

Sonradan öğrenildi ki, Glenn MILLER orkestrasının solo trompetçisi Yb. Stanley'in gelişme katkısı büyük olmuş. 1962 yılında Ankara'ya görevli gelen Yb. Stanley; bir vesileyle A.B.D

Büyükelçiliği'nde

az "NE" değildir, o bir "NASILDIR" dinlediği bizim
e eğer çalışmayı cazın, "NASILINA" orkestrayı çok
yapıyorsanız o cazdır. beğenmiş ve kendi
Bill EVANS olanaklarını (ve de
doğal olarak caz
tarihinin en meşhur

Big Band'lerinden birinin solo elemanı olmanın verdiği deneyimini) katarak, cazın olmazsa olmaz eserlerinin, hemen hepsini kazandırmıştır.

Kendisine, şimdi bile ne kadar teşekkür etsek azdır herhalde.

Çok doğal olarak, askeri bando formasyonu içinde belirli kalıplara göre çalmaya alışmış kişilerin, caz gibi (neredeyse 180 derece) ters

Neydi o bedel? Rahmetli Orhan SEZENER'in şefliğinde, büyük bir heyecan ve överiyle bıkmadan usanmadan gece-gündüz, demeden, ÇALIŞMAK, ÇALIŞMAK yine ÇALIŞMAK....

Ve sonuç; 1981 yılına kadar, caz çizgisinden sapmadan icra edilen etkinliklerle daha da olgunlaşan bir orkestra.

Bilahare, çeşitli nedenlerin etkisiyle bir dönem ibre pop müzicine kaymış; neyse ki CAZIN VAZGEÇİLMEZ AĞIRLIĞINI hisseden elemanların tekrar bir araya gelmesiyle, son senelerde aslına dönüş yolunda yeni bir atılım başlatılmıştır.

Bu yeni dönemde, caz orkestrasının kuruluşunda trombon icracısı ve aranjör olarak görev yapan Sn. Bilbay ÖZAL' in özverili katkılarıyla, bugünkü seviyeye süratle erişildiğini de özellikle belirtmek gerek.

Durup, geride kalan 40 küsur yıla bir göz atarsak, Hava Kuwetleri Caz ve Dans Orkestrasının Almanya, Fransa, İtalya, Belçika gibi Avrupa Ülkelerinde ve kendi ülkemizde katıldığı nice başarılı festival, konser ve Radyo-Televizyon programlarının (son olarak, 6 Ağustos 2001 de değerli caz piyanisti Kerem GÖRSEV ile birlikte yapılan TV - 8 CAZ SAATI) uzayıp gittiğini ve 1969, 1970, 1974 yıllarında da Türkiye'de yılın sanatçısı seçilmiş olduğunu görüyoruz.

Şüphesiz, Orkestranın faaliyeti, ODTÜ 5. Caz Günleri'nin açılış konserinde ilk parçaları çalmakta daha da bir anlam kazanacak.

"Nasil ki klasik müzikte Norveç klasik müziği, Fransız klasik müziği veya Romanya klasik müziği olmayıp sadece bir tek klasik müzik varsa cazda da aynı şey varittir. Yani, bir Türk cazı, Bulgar cazı, Arnavut cazı, Çin cazı yoktur. Bir tek caz vardır ve çalanlar, hangi memleketten olursa olsun, ancak kendi şahsiyetlerini cazın kendisine has tradisyonlarını bozmadan müziğe aksettirmekle mükelleftir."
Cüneyt SERMET

20.Yüzyılda temeli atılan orkestranın 21.nci yüzyılda, Yzb. Murat HASCUHADAR yönetiminde sahip olduğu birikimi geliştirerek daha da ileriye götüreceğinden emin olarak diyoruz ki:

"CAZ ÖZGÜRLÜKTÜR, HAVACILIK DA...."
Ergin CELASİN

Baslıkla ilgili konuya girmeden önce kulak ve göz alışkanlığına kısaca temas etmekte fayda vardır. Belki de gelmiş geçmiş en ünlü caz müzisyeni olan Duke Ellington'a "Cazi öğrenmek için ne yapmak lazımdır?" diye sorulduğunda "Dinlemek, dinlemek ve dinlemesini bilerek dinlemek lazımdır" diye cevap vermişti. Bütün müzikler ve bilhassa dinleyenin de katkısını icap ettiren yüksek kaliteli müzikler için bu husus şart değil midir? Ama, ortalığı sarmış olan arabesk müziği, rock müziği, koltuğunun altına birkaç plak sıkıştırmış ehliyetsiz kişiler tarafından yapılmış caz müziği programları ve oraya buraya serpiştirilmiş klasik müzik programları ile bugün Türkiye'de bu hususlar yerine getirilmekte midir? Maalesef buna evet diyebilmek çok müşküldür. Bu bakımdan önce yapılacak iş radyo ve televizyonda klasik müzik ve caz müziği gibi yüksek kaliteli müziklere daha 90k yer vermek ve bilhassa caz müziğinde yapıldığı gibi gelişigüzel sıradan insanların abuk sabuk plak çalmalarını önlemek lazımdır. Ayrıca, tabii, klasik müzik ve caz müziği plaklarının lüks kapsamından çıkartılarak makul fiyatlarla piyasada bulunmasını da temin etmek bilhassa önem kazanmaktadır.

Bu yukarıda saydığımız hususlarla kulak alışkanlığı hakkında önemli bir takım adımlar atılmış olur kanısındayım. Nitekim aynı şey göz alışkanlığı bakımından mimarlık hususunda da yapılabilir. Bugün diploma alıp da hayata atılan mimarların etraflarında gördükleri çirkinliklere alışıp "dernek ki usul buymuş" diyerek aynı çirkinliklere devam etmesiyle büyük şehirlerimiz dünyanın en çirkin şehirleri haline gelmiştir. Bunu önlemenin usulü bu gibi gene mimarların diploma aldıktan sonra Avrupa'nın güzel şehirlerine yollayıp orada doğayla mimarının nasıl bir imtiaz halinde olduğunu göstermek ve tradisyonun yerini öğretmek lazımdır. Ayrıca, bu gibi genç mimarların 13.Yüzyıldan bu yana Türk mimari sanatını etraflı tetkik etmiş, olmaları ve Avrupa'da öğrenmiş oldukları ile kendi tradisyonlarını karşılaştırıp bir sentez elde etmelerini temin etmek lazımdır. Aksi takdirde bugünkü beşinci sınıf Amerikan kopyacılığı ile aynı hercümere ve çirkinlik devam eder.

iyi bir şey yapabilmek için çok önemli olan kulak ve göz alışkanlığına bu şekilde kısaca temas ettikten sonra geliyoruz caz müziğine. Caz müziği hakkında yazdığım kitapta (*) "Klasik müzik aksırsa caz müziği grip olur" demiştim. Bunda büyük bir hakikat payı olduğunu kabul etmek lazımdır. Evet, Afrika'dan gelen zenciler beraberinde son derece çapraşık ve kıvrak bir ritm hissini de getirmişlerdi. Ama form, armoni ve melodi yönünden tamamen Avrupa tradisyonlarından faydalanmışlardı. Zaten getirdikleri kıvrak ritm hissini de gene 4/4, 3/4, 2/4, 6/8 gibi tradisyonel Avrupa ölçülerine tatbik etmişlerdi. Aradaki fark cümle kuruştaki özellik ve ritm hissindeki mana ve tefsirdi (interpretation). Asıl önemli nokta ise caz müzisyenlerini normal bir çalgıcı hüviyetinden çıkarıp besteci seviyesine yükselten irticalen çalma hassalarının gelişmesiydi.

Afrika'dan gelen zencilerin takriben yüz sene evvel banjo gibi kendi telli sazları ile ve iskartaya çıkmış bando enstrümanları ile sağda solda duydukları parçaları kendi anlayışlarına göre çalmaya çalıştıklarını ve bunlara kendi tradisyonlarını da eklediklerini ve zamanla bundan bir sentez yaptıkları gene yukarıda bahsettiğim kitabımda işaret etmiştim. "Paraphrase" dedimiz bu hususun zamanla fevkalade gelişmesiyle "improvisation" dedimiz irticalen çalma hassası muazzam mesafeler kat etmiş ve caz müzisyenlerini başkalarının müziğini çalan çalgıcı hüviyetinden çıkararak besteci kategorisine sokmuştur.

"Improvisation" dediğimiz zaman bu husus bir caz müzisyenine ne getirmiştir dersek ilk akla gelen nokta "teknik"dir. Düşünmek lazımdır ki soloya çıkan ve 0 anda spontane olarak aklına gelen bütün fikirleri toplayarak kendi melodilerini inşa eden bir caz müzisyeninin hem armoni bilgisi hem alet tekniğinin süper olması icap etmektedir. Bu hususlar normal konservatuarlarda öğretilmemekte midir? Tabii ki gerekli bilgiler verilmektedir, ama iyi bir caz müzisyeni bütün bu verilen bilgilerin sınırlarını zorlayarak 50k daha ötelere gecebilen müzisyendir. Sebebi de gayet basittir. Konservatuar bilgileriyle mücehhez bir klasik besteci yazarken kendisine verilen bilgiler muvacehesinde düşüncelerini aletlerin kapasitesine göre ayarlarken soloya çıkmış bir caz müzisyeni 0 anda aklına gelen melodilerinin aletin kapasitesine uyup uymadığını düşünmez ve fikirlerini elde etmek için devamlı 0 kapasiteyi zorlar. Nitekim bu yüzden alet tekniği caz müzisyenlerinde son derece gelişmiştir.

Bir takım örnekler vermek icap ederse mesela trompetlerde klasik müzisyenler için yüksek do (high C) bir nevi sınır kabul edilmişken caz müzisyenlerinin genellikle bunun bir oktav üstünde soloya çıkması

Türkiye'de caz müziğinin duayeni ve bir çok müzisyenin (cazda ve klasik müzikte) normal kabul edilmektedir. Aynı şeyleri yetişmesinde katkısı olan Sn. Cüneyt SERMET'in yıllar önce yazdığı ama bugün için de kaydırmalı trombonu (slide trombone)

kolaylığı ile kullanmalarında ve kornoyla (french horn) trombon gibi solo yapabilmelerinde görüyoruz. Saksofon ailesinde ve klarinetteki (bas klarinet dahil) virtiyözite ise zaten caza hastır. Yaylı sazlar (kontrabas hariç), obua ve English horn gibi caza henüz girmemiş aletleri bir kenara bırakırsak ritm grubunda da anormal bir virtiyözite görüyoruz. Büyük tekniği ile ünlü Horowitz'in kör caz piyanisti Art Tatum'u dinledikten sonra "onun yarısı kadar çalabilmek için neler vermezdim" dediği meşhurdur. Kontrabasta erişilen teknik ise tam manasıyla nefes kesicidir. Diğer taraftan dünyanın en ünlü vuruşlu sazlar topluluğu olan Manhattan Percussion Ensemble' in topluca davulcu Buddy Rich'i dinlemeye gittikleri ve ağızlarını kapayamadıkları da malumdur.

Caz müzisyenlerinin araştırmacı zekaları ile bilinmiş ve konservatuarda okutulmuş armoni sınırlarını da zorladıkları ve bir takım katı kurallardan kurtularak kendilerine mahsus yenilikler getirdiklerini de unutmamak lazımdır. Kulağı caza açık bir takım klasik müzik bestecilerinin de bu gibi caz armoni buluşlarından istifade ettiği de bilinmektedir. Nitekim kulağı her türlü müziğe açık olan kıymetli bestecimiz Ulvi Cemal Erkin'in de caz armonileri dikkatini çekmiş ve bunları öğrenmek için caz piyanisti ve kontrabascısı Selçuk Sun'dan istifade etmişti.

Caz müziğinin genel ritm anlayışı bakımından klasik müziğe tesir ettiğini unutmamak lazımdır. Stravinsky, Bartok, Prokofiev, Ravel ve Honegger gibi bestecilerde bu hususlar bariz olduğu gibi çalgıcılara da muazzam tesir etmiştir. Mesela, harpten önceki Cortot, Schnabel ve Fischer gibi son derece önemli klasik müzik piyanistlerine baktığımız zaman ilk dikkati çeken husus bu müzisyenlerin ritmik sarsaklığıydı. Evet, bu piyanistler müzikte derinlik arıyorlardı ve çok kere de buluyorlardı. Ama, onların da arayıp bulduğu derinliğe rastlamak için devamlı sarsak çalışmalarına tahammül etmek de bir mesele oluyordu. Harpten sonraki piyanistlerde bu ritmik sarsaklığa rastlamıyoruz. Bu da onların bir yerde istese de istemese de caz dinlediğini, notaların kıymetlerini ve aralarındaki münasebetleri daha iyi değerlendirdiğini ve senkopların hakkını verdiğini gösterir. Burada da kontra olarak yeni piyanistlerin çoğunun daktilo gibi çaldığı ve derinlik aramadığı söylenecektir. Bu da tabii onların problemi. Bütün mesele derinlik bulmak için sarsaklığa lüzum olmadığı ve daktilo gibi doğru çalmak için derinliği feda etmemek hususudur. Zamanla bunun da elde edileceği şüphesizdir.

Müzikte her türlü teknik sınırı zorlayarak kendi şahsi fikirlerini biçimlendirmeye çalışan bir caz müzisyeninin son derece önemli olarak şahsiyetinin de geliştiğini unutmamak lazımdır. Bu bakımdan kendine güvenen, derinliklere inen ve yaptığı ile iftihar eden bir caz müzisyenin başkalarını ürettiği bir takım abuk sabuk doğmalara, günlük sloganlara

değildir. Ama, tabii, burada caz müzisyeni derken hakiki caz müzisyeninden bahsettiğimiz de nazarı itibara alınmalıdır. Burada sorulacak bir soru caz müziğinin genellikle pavyon gibi yerlerde çalınıp çalınmadığıdır. Evet, maalesef, bu husus 1960'lara kadar bir yerde doğruydur. Ama şunu da kabul etmek gerekir ki bu da müzisyenlerin değil halktaki cehaletin bir neticesiydi. Nitekim halk zamanla eğitildikçe caz müziği de beynelmil festivalere ve konser salonlarına girmiştir ve tabii ki doğrusu da budur.

Önemli diğer bir husus da iyi yetişmiş bir caz müzisyeninin ana müzik olan klasik müziğe de büyük katkı sağlayabileceğidir. Nitekim belki de bugünün en iyi caz trompetçisi olan Wynton Marsallis klasik müzikte de en iyi solist trompetçi olarak kabul edilmektedir. New York Philharmonic orkestrası ise herhangi bir kontrabas

konçertosu veya zor pasajlar için ünlü caz kontrabascısı Ron Carter'dan istifade etmektedir. Ama aynı şeyin tersi varit değildir. Yani, birinci sınıf bir klasik müzik virtiyözü caz çalmaya kalktığı zaman genellikle gülünç olmaktan öteye geçmemektedir. Simon Rattle gibi şefler, Friedrich Gulda ve Alexis Weissenberg gibi piyanistler bu gibi örneklerin bir kısmıdır.

Netice olarak Avrupa ve Amerika'da bugün yapıldığı gibi konservatuarlarda yeni yetişen gençlerin caz dinlemeye ve çalmaya teşvik edilmesi bir yerde şart olmaktadır. Bu suretle bu gençlerin hem şahsiyeti gelişmiş olacak hem de genellikle konservatuarlarda beylik ve kuru tekniğin ötesine geçmeleri sağlanmış olacaktır. Unutmamak lazımdır ki Stravinsky 1946 yılında Woody Herman orkestrasının anormal virtiyözitesini duyduktan sonra "klasik müzikte de böyle teknik sahibi müzisyenler olsa biz besteciler de başka türlü yazardık" demişti.

Oğuz Büyükberber "Velvele"

Oğuz Büyükberber Bas Klarinet, Klarinet
Blok Flütler, Elektronikler, Klavye

Sibel Köse Vokal
Alper Maral Ses
Mike Wilkens Tenor ve Soprano Sax
Yahya Dai Alto Sax
Ümit Onartan Sopranino Sax, Konuşma
Çağlayan Yıldız Elektrik Gitar, Perdesiz Bas
Tolga Tüzün Klavye
Alpay Dinletir Bendir, Bongo, Darbuka, El zilleri, Djembe
Volkan Öktem Davul
ADA MÜZİK / 2000

Habbecik "Habbecik"

Levent Altındağ Soprano
ve Tenor Sax,
Flüt
Cengiz Özdemir Tuşlu
Çalgılar
Berç Yeremyan Elektrik
Gitar
Eylem Pelit Bas Gitar
Volkan Öktem Davul
Cem Erman Vurmalılar
ve Konuk Müzisyenler
AURA PRODUCTIONS, 2001

Feyza "I'm New"

Emin Fındıkoğlu Tuşlu Çalgılar
Tuna Ötenel Soprano ve Alto Sax
Elvan Aracı Trombon
İmer Demirer Trompet, Fluegelhorn
Şenova Ülker Alto horn
Hasan Kocamaz Armonika
Melik Yirmibir Bas
Mehmet İkiz Davul
Josi Levi Tumba
YONCA INTERNATIONAL, 2000

Önder Focan "Vocalists"

Önder Focan Gitar
Ajlan Büyükburç Vokal
Sibel Köse Vokal
Aydın Kahya Vokal
Slide Hampton Trombon
Brian Lynch Trompet
Bruce Barth Piyano
Doug Weiss Bas
Hugh Sicotte Davul
EMI-KENT - BLUE NOTE/ 1999

Kamil Erdem "Bir Bas Masalı"

Kamil Erdem Bas, Perdesiz Bas
Cem Aksel Davul
Erhan Seçkin Tumba
Can Kökrek Bas Darbuka, Bendir
KALAN MÜZİK, 2001

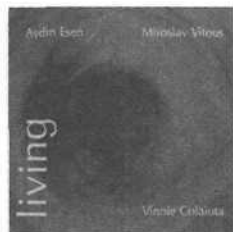
Erkan Oğur Djivan Gasparyan "Fuad"

Erkan Oğur
Perdesiz Klasik Gitar, Klasik Gitar, Kopuz, E-bow,
Ses
Djivan Gasparyan Düdük, Ses
Armen Gazaryan Düdük
Vazgen Makaryan Bas Düdük
Derya Türkan Klasik Kemence
Ferruh Yarkin Perküsyon
Emre Kocabaş Perküsyon
Selda Öztürk Perküsyon
Soner Akalın Perküsyon
KALAN MÜZİK, 2001

Aydın Esen "Living"

Aydın Esen Keyboards
Miroslav Vitous Kontrabas
Vinnie Colaiuta Davul ve Vurmalılar
UNIVERSAL, 2001

ODTÜ 5.
GÜNLERİ

I

7

'i

t f